

ՀԱՅՈՒ ՑԱԻ

Բըլուրներուն վէտվէտուն, որ հեռուէն կը գրկեն
 Երուսաղէմը խոցուած, մայրիներէն, ծառերէն՝
 Կան աւելի քան ու ժայռ ամենուրեք, եւ որոնք՝
 Երբ քարքառին անվեհեր, ինչե՛ր ունին Աստուած իմ,

Հին դարերէն պատմելիք, վըրիժառու ազգերու
 Ու չարախինդ մարդերու արարքներէն ոնիրի.
 Բայց կը լըռեն քէն ըրած կարծես մարդոց դէմ բոլոր
 Կոխկըռոսեցին անողոք, որոնք կուրծքե՛րը իրենց:

Մթընշաղին կը քալեմ երբ եզերքէն քաղաքին,
 Ու կը դիտեմ քարակոփ այս քարձումքէն վիրաւոր,
 Բըլուրներու վրայ հեռուն՝ խոնարհ լոյսեր կ'երեւին,
 Իրիտ ու խըրոխտ՝ դըրացի լոյսերուն մօտ՝ մեկուսի.

Թըշնամիներ են անոնք. մին՝ կեղեքուած է միւսէն.
 Տըկար լոյսերը սակայն, կը վըկայեն լըռելեայն
 Ողբերգութիւնը վերջին, որ անցաւ այս վայրերէն,
 Եւ արցունքներն են կարծես՝ յափըշտակեալ հողերու

Աննարութեան յանձնուած, որոնք կորած են ի սպառ,
 Դարձած գողօն ու աւար, արդարութեան անունով
 Տիւ եւ գիշեր քարքառող առջեւ այդ մե՛ծ ազգերուն:
 Իսկ ո՛չ միայն կ'ուշանայ արդարադատ հատուցումն

Այլ կ'աղօտի ամէն օր հատուցման յոյսն անպաշտպան:
 Կարելի՞ է միթէ արդ՝ չը կարեկցիլ տեղահան
 Բընիկներուն այս աննար, երբ մարդ ունի խի՛ղն ու խա՛յթ
 Երբ հա՛յ մըն է մա՛նաւանդ տո՛ւնն իր՝ նոյնպէս կորուսած:

ԱՆԵԼ